

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra Poetiske Skrifter I

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. XX. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633873776144/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Oehlenschlägers Manddom blev ikke Goethes eller Schillers lig. Efter Ungdommens Eventyr kom Virkeligheden — Frederik den Sjettes fattige og bornerte Virkelighed paa Ruinerne af den sjunkne Heltetid fra Aarhundredets første Tiaar. Nedgangen i hans Kunst var begyndt, og paa intet Omraade er Tabet følgeligere end i hans Romance-digtning og hans Lyrik. Af de fem Bind lyriske Digte i Liebenbergs store Udgave er de fire sidste for Størstedelen interesseløse; af Roman-cerne findes faa efter 1811, der hæver sig over et beskedent poetisk Jævnmaal. Det er, som om Oehlenschläger selv har følt Afstanden mellem sin straalende Ungdomsdigtning og Masseproduktionen af ligegyldig Lejlighedspoesi nu, og derom har digtet de gribende Vers om den tabte Ungdom: »Hvor blev I røde Roser dog —«. Kun Digtet »Til Havet« og Mindedigtet over Kamma Rahbek er endnu i den store Stil, og dog taaler det sidste, trods den geniale Optakt med Skildringen af den klingre Frostmorgen, ikke Sammenligningen med Digtet over Vahl. Der er skøn og hjertelig Menneskelighed i Fiskerens Viso og Fiskerkonens Sang af »Hroars Saga«, men Hranes Elskovskvad viser trods sine prægtige Enkeltheder ved hele sin retoriske Opbygning tilbage til det 18. Aarh.s poetiske Stil. Og Fædrelandssangen, hvoraf kun de tre første smukke, om end lidt vege Vers lever, er som Helhed taget ved sin udprægede Frederik VI-Stil et Vidnesbyrd om, hvor snæver Oehlenschlägers engang uendelige Universalpoesi nu er blevet. Det er ingenlunde Ewald, højst Thomas Thaarup.

Alligevel — Haanden kan ryste, men den er dog

XX